

Arrest

nr. 86 547 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2012 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 3 mei 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 13 april 2011 wordt aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 mei 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 77 443 van 16 maart 2012 daar de beslissing, zoals hierna blijkt, werd ingetrokken.

Op 20 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van de beslissing van 7 april 2011 en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 27 januari 2012 wordt voormelde beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) zoals daartoe opdracht werd gegeven in de hiervoor vermelde beslissing.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 9.12.2009 werd ingediend door :

E.O.,J.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9 bis van de wet van 15.12.1980. we merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft- betrokkene tracht deze aan te tonen door een attest van het Huis van het Nederlands voor te leggen, een arbeidsovereenkomst, verschillende getuigenverklaringen waaruit moet blijken dat hij minstens sinds 2003 in België verblijft, en een gezinssamenstelling van de “broer” van betrokkene (zonder evenwel de gezinsband met deze broer aan te tonen), - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond voor regularisatie kan vormen. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou volgens getuigen sinds 2003 in België verblijven. Echter, hij heeft geen enkele expliciete verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het zogenaamde feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van “de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar de verzoekende partij ter adstruering van dit enig middel in haar verzoekschrift het volgende uiteenzet:

“Verzoeker put een enig middel uit de schending van artt. 9bis en 62 Vw, de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9 bis van de Vw, de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker deed bij zijn aanvraag uitdrukkelijk beroep op de instructie dd. 19 juli 2009 welke later werd vernietigd door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009.

Verzoeker beriep zich met name op het criterium 2.8.B van de instructie, de zogenaamde ‘economisch regularisatie’. dat luidde als volgt:

Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking.

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum,) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe:

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen. Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- Werkverleden en werkbereidheid beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod o. m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

(...)“

Uit de bestreden beslissing komt echter naar voren dat het weigeringsmotief wordt gestoeld op het feit dat verzoeker geen pogingen heeft gedaan om in België een verblijf te bekomen, zich aldus bewust genesteld heeft in zijn illegaal verblijf en het zogenaamde feit dat hij geïntegreerd zou zijn louter het gevolg is van zijn eigen houding.

Deze overwegingen enten zich op de voorwaarden van het criterium 2.8.A en niet op de voorwaarden van het criterium 2.8.B. dat enkel bepaalt dat aanvrager sinds 31 maart 2007 in België moet verblijven,

een kopie van een arbeidsovereenkomst moet voorleggen van bepaalde duur en dat voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon en vervolgens duurzaam verankerd moet zijn in België.

De criteria 2.8.A en 2.8.B dienen weliswaar duidelijk van elkaar te worden onderscheiden.

Voor de beoordeling van de lokale verankering worden vervolgens in de instructie de volgende limitatieve feitelijke gegevens naar voren geschoven:

1. Sociale banden in België

2. Kennis van een van de landstalen of alfabetiseringscursussen in een van de drie landstalen te hebben gevolgd

3. Het werkverleden en de werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.

In de bestreden beslissing werd op deze feitelijke gegevens daarentegen niet ingegaan.

Verwerende partij erkent bovendien in de bestreden beslissing dat verzoeker beroep heeft gedaan op de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie is door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 omdat zij "het mogelijk maakt dat vreemdelingen zich in de in omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen."

De Raad van State oordeelt in dit arrest met andere woorden dat enkel de wetgever dwingende rechtsregels mag vaststellen.

Het arrest van 5 december 2011 is een logisch voortvloeisel van dit arrest waarin de instructies werden vernietigd. In het arrest van 5 december 2011 wordt met name overwogen door de Raad van State dat de toepassing van de voorwaarden zoals voorzien in de instructie als dwingende rechtsregels strijdig is met de in art. 9bis Vw vervatte discretionaire bevoegdheid van de bevoegde staatssecretaris. (R.v.St. van 5 oktober 2011, nr. 198.554)

De Raad van State stelt dus niet dat de uitvoerende macht geen rekenschap meer moet geven aan de voorwaarden in de instructies, enkel dat zij nog steeds een eigen beoordelingsbevoegdheid behoudt uit hoofde van art. 9 bis Vw.

Door te verwijzen naar het begrip lokale verankering heeft bovendien verwerende partij expliciet toepassing gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Dergelijke besluitvormingswijze is niet strijdig met de inhoud van het vernietigingsarrest van de Raad van State, integendeel.

Verwerende partij overschreed echter wel de grenzen van de redelijkheid en derhalve van haar discretionaire bevoegdheid door een voorwaarde toe te voegen aan de instructie 2.8.B., met name dat betrokkene geen pogingen heeft gedaan om zijn verblijf te wettigen terwijl de instructie 2.8.B.

voor wat betreft de lokale verankering enkel als referentiekader schetst de aanwezige sociale banden in België, de kennis van één van de landstalen en het werkverleden en de werkbereidheid. (cfr. Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 22 december 2010, nr. 53.640)

Meer nog, de instructie van 19 juli 2009 en haar criteria blijven ondanks de vernietiging het kader waarin het bestuur van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik kan maken. (zie OPDEBEEK, I., VAN DAMME, M. (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, die Keure, 2006. p. 324 en de aldaar aangehaalde rechtspraak R.v.St. nr. 28.276, 29juni 1987)

De ruime appreciatiebevoegdheid van verwerende partij wordt tenslotte ook begrensd door de instructie zelf maar ook door het gegeven dat beroeper ten tijde van zijn aanvraag tot machtiging uitdrukkelijk beroep deed op de instructie van 19juli 2009 en er bij gevolg mocht van uitgaan dat de aanvraag zou worden getoetst aan deze instructie. Dit geldt des te meer daar de ingetrokken beslissing van 7 april 2011 ondanks de vernietiging van de instructie bij arrest van 9 december 2009 wél vol werd getoetst aan de instructie om vervolgens te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in de instructie.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel houden namelijk in dat de betrokkene moet kunnen vertrouwen op toezeggingen die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of wat door hem niet anders kan worden opgevat als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Ten overvloed verwijst verzoeker ook naar een arrest van 25 november 2009 van Uw Raad waarin wordt overwogen dat het vertrouwensbeginsel en het fair-play-beginsel als concrete toepassing ervan, kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op de toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. (RvV 25 november 2009, nr. 34.791)

De instructie van 19 juli 2009 is een dergelijke gedragsregel die bij betrokkene gerechtvaardigde verwachtingen heeft opgewekt.

Verwerende partij heeft dan ook door te overwegen dat betrokkene wat betreft de lokale verankering geen pogingen heeft gedaan om zijn verblijf te wettigen en de integratie zodoende derhalve het gevolg is van zijn eigen houding terwijl de instructie waarop betrokkene uitdrukkelijk beroep heeft gedaan dergelijke voorwaarde niet oplegt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden.”

blijkt dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot de bestreden beslissing alwaar wordt benadrukt dat de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gelet op rechtspraak van de Raad van State niet meer van toepassing zijn, in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aanvoert dat *“de instructie van 19 juli 2009 en haar criteria (...) ondanks de vernietiging het kader (blijven)”* en de verwerende partij middels het opgegeven motief in de bestreden beslissing niet kon besluiten dat zij niet voldoet aan het criterium 2.8B, tevens wat betreft haar duurzame lokale verankering. Dit criterium 2.8B werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt daarbij vast dat het gehele betoog van de verzoekende partij tot doel heeft alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen, meer bepaald van het criterium 2.8B. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij *in casu* geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie.

2.2 Ter terechtzitting van 6 juni 2012 wordt middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk gewezen op de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de vernietigde instructie en wordt de verzoekende partij, naar aanleiding van haar verzoek tot horen van 7 mei 2012, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij stelt de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet te hebben ingeroepen, doch wel de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

2.3 Er dient op het volgende gewezen te worden:

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om

gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, hetwelk een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

2.4 Ten overvloede wordt opgemerkt dat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet kan worden aanvaard gezien het rechtszekerheidsbeginsel behelst dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekenden in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer. De verzoekende partij kan zich evenmin op het vertrouwensbeginsel beroepen *contra legem*.

Het enig middel is in alle onderdelen ongegrond.

2.5 Er dient verder op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 23 april 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Het middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.”

2.6 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.7 Op 7 mei 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 juni 2012 stelt de verzoekende partij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet te hebben ingeroepen, doch wel de *“beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 6 juni 2012 stelt slechts de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* te hebben ingeroepen, stelt de Raad vast dat zij hierbij nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151 540). De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). In de mate waarin de verzoekende partij bij deze stelling, zonder meer, doelt op de door haar concreet ingeroepen beginselen van behoorlijk bestuur in haar inleidend verzoekschrift, meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, dient vooreerst te worden herhaald dat uit hetgeen voorafgaat, volgt dat *in casu* het gehele betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen in het enig middel, hetwelk een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is. Er wordt tevens geduid op wat *sub* punt 2.4 van dit arrest, specifiek wat betreft het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, ten overvloede, wordt gesteld. Hierbij gaat de verzoekende partij dan ook in het geheel niet in op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende het door haar aangevoerde enig middel. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. In de mate waarin zij bij de stelling slechts de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* te hebben ingeroepen, doelt op wat dienaangaande concreet in haar verzoekschrift werd aangevoerd, kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van *“de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en, in het bijzonder, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS